

Biografije slovenskih avtorjev in prevajalcev

(po abecednem redu)

Mateja Bizjak Petit, rojena 1969 v Ljubljani, je končala srednjo pedagoško šolo v Ljubljani, nato pa se je vpisala na študij dramaturgije na ljubljanski AGRFT. Kasneje je postala članica lutkovnega gledališča FRU-FRU, sodelovala pa je tudi z Lutkovnim gledališčem Ljubljana Tam je igrala, režirala in vodila lutkovne delavnice. Kot dramaturginja je večkrat sodelovala z režiserjem Martinom Kušejem. Od leta 1993 živi in deluje v Franciji. Izpopolnjevala se je v Center for Puppetry Arts v Atlanti in v Parizu pri mojstru ročnih lutk Alainu Recoingu. Ustanovila je lutkovno gledališče MALO in v njem uprizorila med drugim pet svojih lutkovnih besedil. V francoskem mestecu Tinquieux blizu Reimsa je leta 2011 na Prešernov dan odprla Hišo slovenske poezije, ki jo tudi vodi. Piše lutkovne tekste ter pesmi za odrasle in otroke. Pesmi objavilja v *Reviji 2000*, *Lirikon*, *Locutio*. Izdala je pesniški zbirki *Le ti* (2005) in *Alica s tisoč rokami / Alice aux mille bras* (2009).

Dejan Koban, rojen 1979 na Jesenicah. Srednjo šolo je končal v Ljubljani, kjer se je l. 2000 tudi zaposlil kot montažer slike in zvoka na nacionalni televiziji. Skupaj z Veroniko Dintinjana je konec novembra 2004 ustanovil društvo Kentaver, s katerim je začel januarja 2006 soorganizirati večere mlade in neveljavljene poezije Mlade rime. Leta 2008 so mesečna branja dobila še festival z istim imenom, ki vsako leto v petnajstih dneh predstavi vrhunce slovenske poezije. Izdal je knjigo pesmi *Metulji pod tlakom* (2008). Soustvaril je nekaj pesniško-zvočnih performansov in leta 2010 ustanovil glasbeni trio z imenom Nevem, ki je naslednje leto prerasel v septet, z imenom Nevemnevem, ki struži zvok med punk hard corom, noisem, roskom, jazzom, etnom in poezijo. Njegove pesmi so prevedene v hrvaški, srbski, angleški, nemški, španski, slovaški, poljski, in češki jezik. Njegovo pesniško ustvarjanje je raznoliko in razdrobljeno, zato le stežka napiše dovolj pesmi v enem slogu, ki bi lahko tvorile knjigo. Ne mara ustaljenih branj. Zato svoje pesmi vedno pogosteje predstavlja skozi različne glasbene sestave (trenutno jih ima 5).

V zadnjih dveh letih je ustvaril tudi zbirko pesniških knjižic Demo.

Kristina Hočevar, rojena 1977 v Ljubljani, je pesnica, diplomirala je iz slovenistke in splošnega jezikoslovja na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Trenutno uči slovenščino na dveh šolah – na Gimnaziji Moste in na Zavodu za gluhe in naglušne Ljubljana, občasno tudi lektorira. Je avtorica petih pesniških zbirk (*V pliš*, 2004; *Fizični rob*, 2007; *Repki*, 2008; *Nihaji*, 2009, *Na zobeh aluminij, na ustnicah kreda*, 2012), zbirka *Repki* je prejela nagrado zlata ptica in bila nominirana za Veronikino nagrado. Njeno poezijo so zaenkrat prevajali v angleščino, poljščino, hebrejščino, hrvaščino madžarščino, ruščino. Nastopila je na vseh pomembnejših literarnih festivalih v Sloveniji. Znašla se je v antologiji *Vsaka ljubezen je pesem* (DSP, 2004), v izboru za *Contemporary Slovenian Poetry 3* (Center za slovensko književnost, 2008), v zborniku *Dnevi poezije in vina 2010* in objavila v ameriški reviji *Talisman – a journal of contemporary poetry and poetics* 38/39/40, 2010 ter v dvojezični slovensko-poljski antologiji *Šestnajst slovenskih pesnic* (Litterae slovenicae, DSP, 2011) uvrščena je tudi v izbor *10 books from Slovenia 2013*.

Tatjana Jamnik, rojena 1976 v Ljubljani, je pesnica, pisateljica, književna prevajalka in urednica. Diplomirala iz slovenskega jezika in književnosti na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Leta 2009 je izdala pesniško zbirko *Brez*, pripravlja kratkoprozno zbirko *Neznosna*

lahkost lahkost. Preživlja se kot samozaposlena s prevajanjem leposlovja iz češčine in poljščine (doslej je objavila 16 knjižnih prevodov in sodelovala pri več antoloških izborih češke in poljske proze in poezije; leta 2009 je prejela priznanje za najboljšo mlado prevajalko), urejanjem in lektoriranjem leposlovja ter poučevanjem slovenščine kot tujega jezika. Je predsednica Kulturno-umetniškega društva Pólice Dubove, ki izdaja leposlovne in humanistične knjige ter organizira kulturne prireditve v Sloveniji in drugih državah. Leta 2011 je skupaj s pesnicama Tajo Kramberger in Barbaro Korun ustanovila Mednarodno literarno nagrado KONS®, ki se podeljuje za življenjske angažmaje pesnikov in pesnic v literarnem in družbenem polju z namenom izboljšanja pogojev za delo in umetniško ustvarjanje za vse ljudi.

Barbara Korun, rojena 1963 v Ljubljani, je pesnica, pisateljica, esejistka. Po diplomski iz slovenistike in primerjalne književnosti poučevala literaturo na ljubljanskih gimnazijah, delala kot lektorica in dramaturginja v različnih gledališčih, trenutno je samozaposlena v kulturi. Po izidu svoje prve knjige, zbirke pesmi *Ostrina miline* (Mladinska knjiga, 1999), za katero je tudi prejela nagrado za najboljši prvenec leta, je začela nastopati kot recitatorica, moderatorica in performerka. Bila je aktivna v DSP in PEN (letos protestno izstopila). Skupaj s tolkalistom Zlatkom Kaučičem je posnela CD s pesmimi Srečka Kosovela *Vibrato tišine* (Založba Sanje, 2006), režirala je tudi monodramo po Cankarjevi noveli *Gospa Judit*. Nastopila je na vseh pomembnejših slovenskih literarnih festivalih ter na mnogih v tujini, njene pesmi so izšle v petdesetih antologijah po svetu v štiriindvajsetih jezikih. Izdala je še dve pesniški zbirki in zbirko poetične proze: *Zapiski iz podmizja* (Apokalipsa, 2003, ponatis 2006) in *Razpoke* (Nova revija, 2004) ter *Pridem takoj* (Apokalipsa, 2011, ponatis 2012). Za pesmi v zadnji zbirki je prejela zlato ptico za literaturo ter Veronikino nagrado za najboljšo pesniško zbirko leta ter bila nominirana za nagrado kritiško sito. Leta 2011 je skupaj s pesnicama Tajo Kramberger in Tatjano Jamnik ustanovila Mednarodno literarno nagrado KONS®, ki se podeljuje za življenjske angažmaje pesnikov in pesnic v literarnem in družbenem polju z namenom izboljšanja pogojev za delo in umetniško ustvarjanje za vse ljudi.

Taja Kramberger, rojena 1970 v Ljubljani, je pesnica, prevajalka, doktorica zgodovine in zgodovinske antropologije, aktivistka. Živi v Kopru in Parizu, dela na poljih literature in družbenih znanosti. Je urednica, prevajalka, avtorica ali soavtorica okoli 60 knjižnih publikacij, med njimi 38 številčk znanstvene/kulturne revije, 3 znanstvenih monografij, 4 zbornikov znanstvenih ali literarnih besedil, 5 knjižnih prevodov, 9 knjig poezije in 2 knjig za otroke. Leta 2011 je skupaj s pesnicama Barbaro Korun in Tatjano Jamnik ustanovila Mednarodno literarno nagrado KONS®, ki se podeljuje za življenjske angažmaje pesnikov in pesnic v literarnem in družbenem polju z namenom izboljšanja pogojev za delo in umetniško ustvarjanje za vse ljudi. Prevodi njene poezije so izšli v več antologijah in revijah. Je gostja številnih mednarodnih literarnih srečanj in okroglih miz. Ima nekaj nagrad in štipendij v Sloveniji in zunaj nje.

Več na spletnih straneh: <http://tajakramberger.writersresidence.com/> in <http://tajakramberger.wordpress.com>

Gašper Malej, rojen 1975 v Kopru, kjer živi in ustvarja, od leta 2004 kot samozaposlen v kulturi. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je diplomiral iz primerjalne književnosti in literarne teorije. Piše poezijo, kratko prozo, literarne in gledališke kritike, članke, eseje ter

druga strokovna besedila. Je avtor dveh pesniških zbirk: *Otok, slutnje, poljub* (2004), ki je bila nominirana za nagrado za najboljši literarni prvenec (2005), in *Rezi v zlatem* (2009), po kateri je med drugim nastal večmedijski in večjezikovni performans BS-LP: Biti svoj lastni prevod (premiera decembra 2010). Njegova poezija je bila prevedena v več kot deset tujih jezikov in objavljena v nekaj antologijah v Sloveniji in tujini. Udeležil se je več slovenskih in mednarodnih literarnih festivalov, srečanj ter pesniško-prevajalskih delavnic. Posebej intenzivno se ukvarja s prevajanjem iz italijanske književnosti, predvsem proze, poezije, esejistike in strokovno-teoretskih besedil vidnejših avtorjev 20. stoletja; veliko prevaja tudi za gledališče. Njegov prevajalski opus obsega čez 20 leposlovnih in strokovnih knjig ter okoli 100 objav v literarnih in strokovnih revijah, časopisih ter na radiu. Od leta 2000 je član Društva slovenskih književnih prevajalcev. Leta 2008 je prejel štipendijo Ministrstva za kulturo RS za vrhunske literarne ustvarjalce, v letih 2007 in 2010 delovno štipendijo DSKP, 2006 pa enomesečno rezidenčno štipendijo v Helsinkih v okviru projekta "Sealines – Morske linije". Maja 2011 je za prevod romana Pier Paola Pasolinija *Nafta* prejel nagrado Zlata ptica.

Več let je dejaven tudi kot urednik in lektor ter opravlja različne naloge na področju založništva in uprizoritvenih umetnosti v sferi neodvisne kulture.

Iztok Osojnik, rojen 1951 v Ljubljani, je antropolog, zgodovinar, komparativist, filozof, pesnik, slikar, pisatelj, esejist, prevajalec, alpinist, turistični vodnik in popotnik. Je začetnik vrste umetniških gibanj, soustanovitelj anarhističnega podrealističnega gibanja, umetniškega Garbage Art (Kjoto) in glasbenega Papa Kinjal Band, Hidrogizme ter vrste drugih pomembnih umetniških ustanov ali festivalov (Galerija Equrna, Trnovski terceti, Pogovori v Vili Herberstein, Vilenica, Revija v reviji, Zlati čoln in drugih). Leta 1977 je diplomiral iz primerjalne književnosti na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Podiplomsko je študiral v Osaki na Japonskem. Leta 2011 je doktoriral iz zgodovinske antropologije na Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem v Kopru. Do sedaj je objavil 27 avtorskih knjig poezije, nazadnje *Asterisk* (KUD France Prešeren, 2011) in *Poročena na rdeče* (Mladinska knjiga, 2012), pet romanov, nazadnje *Svinje letijo v nebo* (KUD Police Dubove, 2012) in dve zbirki esejev in študij. Vodi Mednarodno pesniško prevajalsko delavnico Zlati čoln, Poletno rezidenco Vermont Collegea v Sloveniji in še vrsto drugih programov. Njegove knjige in delo so objavljeni v več kot 25 jezikih. Zanj je prejel vrsto domačih in tujih nagrad: Jenkovo nagrado (1997), Veronikino nagrado (1998), Župančičevo nagrado (1992), mednarodno literarno nagrado KONS (2011, italijansko nagrado Benečije-Julijske Krajine za poezijo (2002) in hrvaško Lucičevo nagrado (2004).

Drago Braco Rotar, rojen 1942 v Sarajevu, sociolog, pesnik in esejist, je leta 1966 je diplomiral iz umetnostne zgodovine in arheologije na Filozofski fakulteti in nato leta 1975 doktoriral iz sociologije kulture na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo ljubljanske univerze. Konec osemdesetih let je bil pobudnik in vodja knjižne zbirke temeljnih humanističnih del Studia Humanitatis in predstojnik Oddelka za sociologijo Filozofske fakultete v Ljubljani. Do leta 1995 je bil direktor raziskovalnega centra Institutum studiorum humanitatis, nato pa do leta 2003 dekan ISH - Fakultete za podiplomski humanistični študij. Od leta 2007 je zaposlen na Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem. V svojem raziskovalnem delu se dr. Rotar posveča vprašanju ideologije v kulturi in umetnosti in likovni semiotiki. V začetku osemdesetih je začel razvijati zgodovinsko antropologijo, ki si je že utrla pot med sodobne znanstvene discipline. Predvsem v zadnjih letih proučuje razvoj

znanosti in univerzitetnega sistema na Slovenskem, saj ga skrbi usoda družboslovja in humanistike, ki ju najbolj ogrožajo tržne zakonitosti.

Več na spletnih straneh: <http://bracorotar.wordpress.com/sur-about/>